

Het meisje in de trein

Jan Hendrikse

Het meisje in de trein

Het meisje in de trein

© 2026 Jan Hendrikse
Vormgeving: LivrEdit
Roman – young adult
ISBN 978-94-0394-362-6
NUR 343 sub 285

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Inleiding	7
Het meisje in de trein	9
Diepe wanhoop	35
Opsporing verzocht	40
Esther	45
Onverwachts bezoek	49
De briefwisseling	57
Tweede bezoek	62
Eerste bezoek bij Elise thuis	69
Het totaal onverwachtse	79
Mijn derde bezoek aan Elises woning	85
Gedachtegangen over Elise	100
Als het beestje maar een naam heeft	104
Kitty	108
Ik hoor meer over de droeve gebeurtenissen	115
De ceremonies	121
Een verjaardag wordt gedenkdag	130
Een voorgenomen re-make	137
Overpeinzingen door een lieve jongen	142
Bij de panda's	147
Geen Kitty maar katten	154
Twee verschillende werelden naast elkaar	159
Denise bezoekt ons	167
Alles roept vragen op	180
Knoopje	184
Van onschatbare waarde	198
'Speciaal voor jou'	204
Gesprek met Denise met een zeer verrassende ontwikkeling	208
Opnieuw verloopt alles niet vlekkeloos	222
Over eten en eten met 3 letters voorgerecht	230
Pap	244
Eindstation	255

Inleiding

In mijn zestiende levensjaar zou alles anders gaan worden.
Nu ja, alles is misschien toch iets te ruim gezegd.
Want de alledaagse dingen bleven min of meer hetzelfde.
Opstaan, wassen, aankleden, ontbijten, kortom: de ochtendroutine.
Naar school fietsen, later op de dag weer terug naar huis, avondeten.
Ja, deze zaken bleven min of meer ongewijzigd.
Maar in zijn totaliteit kwamen er drastische wijzigingen.
Ingrijpende gebeurtenissen stonden me te wachten,
Mooie, maar vooral ook treurige gebeurtenissen.
En die ga ik hier voor je opschrijven zoals ik ze destijds beleefde.
Deels vanaf aantekeningen, aangevuld door herinneringen.
In de tijdsvorm van toen, en slechts van een gedeeltelijk levensjaar.

Het meisje in de trein

Vandaag, 2 juni, trek ik eropuit. Op avontuur zou je kunnen zeggen. Want ik weet wel waarheen ik ga, maar niet hoe alles zal verlopen. Maar dat weet je als mens natuurlijk toch al nooit zeker. Het is zaterdagmorgen. Ik ben vroeg uit bed gekomen om rustig mijn laatste voorbereidingen te treffen. Ik vind het best spannend. Omdat ik nog maar zestien jaar en vijf maanden jong ben heb ik uiteraard nog geen rijbewijs. Daar verlang ik wel erg naar. Maar er is niets aan te veranderen, ik zal geduldig moeten wachten. Dus is het de trein waarmee ik straks zal reizen. En dat veroorzaakt het spannende gevoel. Want de reis zal ongeveer zeven kwartier gaan duren. Heen en terug kan dat zelfs bij elkaar opgeteld oplopen tot bijna vier uur. In zekere zin lijkt het me heel leuk te gaan worden. Maar ik haal me ook van alles in mijn hoofd. Want ik ben niet handig met treinschema's, en dan toch opeens zo'n grote reis voor mijn gevoel. Het is ook heel warm, al dagenlang. Wat, wanneer ik in slaap val tijdens de reis? Zeg nooit: 'Dat zal mij niet overkomen.' Vandaag vindt er een evenement plaats waar ik naartoe ga. Met optredens van veel bekende artiesten. De namen zijn niet opgesteld naar mijn wensenlijst, maar er zitten er toch een paar bij die voor mij de moeite lonen. En het hele gebeuren is natuurlijk iets feestelijks. Als er een optreden bij is dat voor mij niet loont kan ik gewoon even ergens anders gaan kijken. Het is wel vervelend om een tasje mee te moeten nemen. Dat heb je als je nog maar een broekje bent zonder eigen auto. Maar ook dat kan haast niet anders. Alleen al vanwege het drinken dat ik moet meenemen voor onderweg. Het feest gaat ook in de avond door, maar daar zal ik niet veel van meekrijgen. Een belangrijke reden om te gaan is dat er een meidenduo optreedt uit

Italië. Misschien lukt het me wel om een handtekening van ze te krijgen. Ik neem afscheid van mijn ouders om naar het station toe te gaan. ‘Zul je voorzichtig zijn,’ zegt mama nog voordat ik vertrek. De uitdaging voor deze dag begint al met een wandeling naar het station. Het mag dan niet sneeuwen, maar je hebt dat als autoloze jongen wel extra boven hen die wel een auto hebben. Ik bedenk me echter net op tijd dat het veel erger geweest zou zijn wanneer de trein voor de huisdeur zou stoppen. Dan had ik weliswaar niet hoeven lopen, maar zou ik wel altijd het lawaai horen. Zo zie je maar weer: je moet steeds de dingen van twee kanten bekijken. Maar alle gekheid op een stokje: het is mooi weer. En ik maak me niet druk, maar het is nogal onwennig. Op het station is weinig te zien, en ik sta best een tijd te wachten. Maar beter een half uur te vroeg dan een minuut te laat, bedenk ik. Eindelijk zie ik de trein aankomen. Of de machinist het uit pesterij doet of uit dommigheid weet ik niet, maar ik moet een verdraaid stuk lopen om te kunnen instappen. Bang als ik ben dat hij me ook nog zal laten achterblijven, is dat lopen eerder een draf. Maar dan stap ik het ijzeren gevaarte binnen. Er is plek genoeg, en ik zou al heel direct kunnen plaatsnemen. Toch doe ik dat niet, maar loop langzaam door, daarbij de zitplaatsen observerend. Dat is iets wat ik van tevoren al heb uitgedacht. De reden daarvoor is, dat ik hoop een paar leuke meiden te zien waarbij ik me dan in de buurt kan nestelen. Die, wie zal het zeggen, misschien zelfs ook wel hetzelfde doel hebben als ik. Waarmee ik natuurlijk het evenement bedoel. Want zij zitten dan natuurlijk al, maar hebben misschien al eerder zo rondgelopen zoals ik nu doe. Vindt het maar gek. Maar je bent jong en je wilt wat. Met zestien jaar spelen meiden de hoofdrol in je leven als jongen. Je denkt aan bijna niets anders meer. Nu ja, wel weer aan dat al eerder opgesomde lijstje natuurlijk. Opstaan, wassen, aankleden... Ik geloof bijna mijn ogen niet als

ik inderdaad een meisje zie zitten. En behalve bijna niet mijn ogen te geloven kan ik het in het geheel niet geloven. Want in theorie is zo iets best mogelijk, maar in de praktijk is dat heel andere koek. Wanneer je zo iets hartstochtelijk wilt gebeurt het natuurlijk niet. En toch: nu wel! En waarschijnlijk doordat ik er niet echt in geloofde overvalt het me. Enkel al bij dit weer zweet je, maar bij het zien van haar doe ik dat nog veel meer. Ik weet totaal niet hoe te handelen, terwijl er wel van me wordt verwacht om dat snel te doen. Want zie je het al voor je, ik met open mond van verbazing, en grote ogen van verwondering? Starend naar die onwezenlijke, buitenaardse, engelachtige verschijning? Stilstaand naast haar zitplaats? Er is een tussenoplossing waar ik in de gauwigheid voor kies. Een plek aan de andere kant, waarbij het gangpad ons als een onzichtbare muur zal scheiden van elkaar. Eenmaal plaatsgenomen begin ik me te ergeren. Dat die ergernissen de gehele reis zullen voortduren weet ik dan nog niet. Laat me het een en ander nader verklaren. Het meisje kan naar mijn opinie omschreven worden als een schoonheid. Misschien gaat ze wel naar een miss-verkiezing. Dat lijkt me waarschijnlijker dan dat ze naar een mis gaat. Het meisje leest in een boek, of doet minstens alsof. Voor zover ik het heb waargenomen heeft ze mij geen blik waardig gekeurd. Ik hoor je nu al denken: 'Waarom dan al op voorhand zoveel lof aan haar toegedicht?' Nu, ten eerste kan ze verdiept zijn in haar boek. Ten tweede, en dat vind ik een heel goed argument: als ze mij geen blik waardig keurt kan dat nooit zijn doordat ik niet bij haar in de smaak val. Want dan heeft ze me immers in het geheel niet gezien. Misschien gaat ze er argeloos vanuit dat er een oude man aankwam, die met een pijnlijke rug en diepe zucht plaatsnam. Weet jij veel. Het kan ook nog zijn dat ze niet nieuwsgierig wil doen. Ik ben nu dus nog steeds aan het uitleggen waarom ik me erger. Wel, je zou haar moeten zien! Volgens mij

maakt het niet uit wie je bent. Jongen of meisje, man of vrouw, oud of jong. Het kan haast niet anders of haar schoonheid valt een ieder op. En wat dacht je, dat ik me niet voor mijn hoofd zou willen slaan dat ik niet naast haar heb plaatsgenomen? Had ik brutaler, of beter gezegd: vrijer moeten zijn? Ja! - maar dat heb ik niet meegekregen bij mijn geboorte en opvoeding. Vaak ben ik toch terughoudend, voel ik me niet vrij of zeker genoeg. Dat is puur een eigenschap. Of misschien een tekortkoming. Want ook al is het niet heel gepast om te schrijven: ik zie er niet heel onknap uit, denk ik. Dit voor alle duidelijkheid. Het is niet echt dat ik me voor mezelf schaam. Maar bovendien draait het er in het leven in feite niet om of men knap is. Toch ontkom ikzelf er niet aan dat ik dat voor wat betreft meisjes wel laat meetellen. Mogelijk is dat een slechte eigenschap, maar ik ben nog jong. En zegt men niet vaak: 'Het oog wil ook wat?' Hoe dan ook, zij vertoeft in een zee van ruimte om haar heen. En ik vertoef in een zee van ruimte om mij heen. Van mezelf weet ik voor 100 procent zeker dat ik naast haar had willen zitten. Of minstens tegenover haar. Wat zij daarvan gevonden zou hebben weet ik niet. En daar knelt ook net de schoen. Zou ik dat weten, dan had ik ook geweten wat te doen. Tot overmaat van ramp zit ik ook nog in een verlengde lijn van haar. Zodat ik opzij moet kijken om haar te kunnen zien. Maar dat los ik met veel lef op. Ik wissel van plek om tegenover mijzelf te gaan zitten. Als ik dat voltooid heb zit ik natuurlijk niet meer tegenover mijzelf, voor alle duidelijkheid. Maar wel schuin tegenover haar. Ik kan haar nu makkelijk bekijken. En ook ongegeneerd, omdat ze nog steeds niet op of omkijkt. Het moet wel een ongelooflijk goed boek zijn dat ze leest. Maar het kan ook dat ze gauw onder de indruk raakt van iets. Je moet altijd met meerdere scenario's rekening houden. Stel dat het tweede scenario van kracht is. Misschien zou ze dan, al of niet terecht, van mij onder de indruk kunnen geraken.

Maar niet zonder mij eerst aan te kijken. Zal ik een klassieker toepassen? Even ingehouden kuchen? Ondertussen bruist het in mijn gedachten. Waarom durfde ik niet naast haar te gaan zitten? Waarom niet? Aan de ene kant kun je zeggen dat het wat raar is met zoveel plekken die vrij zijn. Aan de andere kant zijn wij beiden jong. In dat opzicht passen we bij elkaar. En kunnen we elkaar onderhouden. Noem het entertainen, wat jij wilt. Er valt voor beide kanten wat te zeggen. Maar niet voor de letterlijk beide kanten van het gangpad, waardoor er een soort streep is getrokken. Door mezelf nota bene. Gepieker en nog eens gepieker.

De trein raast door, en mijn nare gedachten ook. De titel van haar boek schijnt top secret te zijn. Wie weet wat voor geheime missie ze heeft. Ze draagt geen hoge hakken, anders zou je daarin zomaar kunnen gaan geloven. Slechts een detail nam ik waar van de boekomslog, en die doet mij vermoeden dat het om een roman gaat. Waarom kijkt ze geen enkele keer naar me? Ze heeft eenmaal vluchtig uit het raam naar buiten gekeken. Misschien passeerde ze het huis van haar oma, en keek ze daarnaar. Want er lijkt niet veel de moeite waard te zijn voor haar om naar te kijken. O ja! Even ook keek ze naar een van haar schoenen, waarbij ze haar voet wat heen en weer bewoog. Om welke reden? Dacht ze wellicht erover na dat ze andere schoenen aan had moeten trekken? Of las ze iets over schoenen in haar boek? Waarbij ze misschien een check moest uitvoeren? Zat er kauwgom onder?

Het meisje draagt een katoenen zomerjurk, met onderaan een geperforeerde strook. Helaas was de perforator niet voor een gat te vangen tijdens het productieproces. In plaats daarvan perforeerde hij er misschien wel duizenden microscopisch kleine gaatjes in. Nu begrijp ik

ook wel dat het niet de bedoeling is van zo'n jurk dat je haar eigen gat erdoorheen ziet. Maar in mijn gedachten ben ik ook niet voor een gat te vangen. Mijn gedachten overvallen me steeds in zeer ruime mate. En ook nu bedenk ik me dat ikzelf het mooier zou hebben gevonden indien de gaten in haar jurk op Emmentalergaten grootte zouden geweest zijn. Zijzelf misschien ook wel, al blijft dat gissen. En misschien verkochten ze zo'n jurk niet. Vaak heb je iets in je gedachten dat je wilt kopen, maar dan kun je het nergens kopen. Of is het te duur. Zelf heb ik dat ook regelmatig. Dan zie ik bijvoorbeeld een foto in een tijdschrift van een popartiest die een kekke blouse draagt. Maar zie daar dan maar eens aan te geraken. Zo'n artiest vliegt daar misschien wel duizenden kilometers voor met begeleiding en in een privé-jet. Hoe dan ook, de jurk is wel tamelijk kort, wat in elk geval een voordeel is. Voor mij dan natuurlijk. Want qua prijs vraagt men daar juist met een gerust hart meer voor indien het mode is. Onder haar jurk uit komen de mooiste over elkaar geslagen benen ter wereld tevoorschijn. En ik kan niet ophouden om daarnaar te kijken. Dat ook nog zonder ervoor te hoeven betalen. Het meisje zal waarschijnlijk vijftien zijn. Toch twijfel ik daar enigszins over. Veertien zou ook nog kunnen. Man, wat zou ik graag over veel met haar willen kletsen! Maar Jan is een beetje verlegen. Het meisje heeft ook heel lang blond haar.

Ik blijf er aldoor over tobben of ik toch naast haar zal gaan zitten. Ik verzin vele concepten voor smoezen die ik zou kunnen stamelen wanneer ik mezelf naast haar zou parkeren. De eerste is zo: 'Mag ik even bij je komen zitten?' Heel origineel dus. Compleet met een leugentje om eigen bestwil. Omdat het naast haar komen zitten natuurlijk niet voor eventjes, maar aldoor bedoeld is. Gedurende de gehele reis. En

nog liever gedurende de gehele levensreis. Ja, romantisch ben ik zeker wel. Maar het woord man dat daarin verwerkt zit komt niet zo tot uiting. Ik ben nog steeds een broekje. Zonder rijbewijs. En niet resoluut. En ook al is zij jonger; zij kan geen broekje zijn. Simpelweg omdat ze een jurkje is. Maar serieus, het is niet eens onmogelijk dat ook zij niet vrij is. Vrij, in opzicht zoals dat ook op mij van toepassing is. Want ik mag toch op z'n minst hopen dat ze geen verkering heeft. Bij de gedachte daaraan schrik ik! Het veroorzaakt alweer een grote zorg erbij op deze reis. Nu tref je het om zo'n schattig meisje aan te treffen, maar werpt dat allerlei zorgen en problemen op! Ik ontleed mijn nieuwste gedachten. Stel dat ze wel verkering heeft. Alleen al de gedachte bezorgt me een steek rondom mijn hartstreek. Maar dan zou dat de reden ervoor kunnen zijn dat ze niet naar me kijkt. Bang misschien om iets uit te lokken. Wat ze toch al onbewust deed. Als een zacht pluusje van een paardenbloem, waaruit echter wel een grote plant groeit. Maar hoe weet ze dan dat ze om die reden niet naar me moet kijken als ze niet eens weet hoe ik er uitzie? Ze weet zelfs niet eens of ik een mannetje of vrouwtje ben! Dan bedenk ik dat ze me op het peron al gezien kan hebben. Het is alsof ik een criminele zaak aan het oplossen ben als detective. Wat er allemaal door mijn gedachten gaat! Liever ga ik er toch vanuit dat ze net zoals ik zich ook niet vrij genoeg voelt. Maar dan zou ik het initiatief moeten nemen!

De trein dendert verder. Er gebeurt niets door mij. Ik onderneem geen actie. Ik kuch zelfs niet eens. Behalve het ijzeren vervoersmiddel hoor je weinig. Slechts op de achtergrond af en toe gepraat dat gedempt overkomt daar waar ik mijn sombere gedachten aan het verteren ben. Het meisje heeft geen make-up op. Daar let ik ook op. Maar, misschien juist daarom opvallend, wel gelakte teennagels. Rood. De kleur

van de liefde. Ik kan dat zien, want ze draagt open schoenen, hetgeen ook logisch is met deze opzwepende temperatuur. Het meisje heeft haarschuifjes in het haar. Schuifjes met een afbeelding, maar vanaf mijn plek kan ik niet zien wat het voorstelt. Het maakt haar misschien wat kinderlijker. Misschien wil ze dat ook. Misschien wil haar mama het zo. Misschien is er een noodzaak toe. Bijvoorbeeld omdat de haren losbandiger zijn dan het meisje waarop ze bevestigd zijn. Hoe graag zou ik het alles willen weten. Het meisje heeft echt een heel lief gezicht. Een verfijnd gelaat. Edel. En hoewel ik daarmee had moeten aanvangen, is het gewoon zo verlopen. Ik begon haar te beschrijven in volgorde zoals het in mij opkwam. Dat haar lief gezicht niet als eerste werd genoemd is nergens voor bepalend. Zelf wist ik dat immers al. Dus zie ik het ook aldoor voor me. Ergens schijnt het mij dat de leeftijd van haar gezicht niet geheel klopt met de rest van haar fraaie lichaam. Het totaalbeeld dat ik voor me zie spiegelt mij een iets ouder leeftijd voor dan haar lieve gezicht. Het zal door de haarschuifjes komen. Wat zal daarop staan? Zijn het olifantjes? Vlinders misschien? Lieveheersbeestjes, klavertjeviertjes, madeliefjes? Dan, het zal nog geen dertig seconden na deze gedachten zijn, gebeurt er iets wat je niet gelooft vanwege het schijnbare toeval. En ook al is het wel de bedoeling om het te geloven, ik kan en zal het je geenszins kwalijk nemen. Opeens laat haar rechterhand haar boek los en wordt omhoog gebracht. En die hand verschuift haar haarschuifje aan de rechterkant! Is zoiets toeval, of telepathie? Wat ik wel weet, is dat ik met zulk soort onverklaarbare zaken vaker te maken heb. Ze zullen mogelijk wel te verklaren zijn, maar zelfs daarbij zal het altijd de vraag blijven of zulke verklaringen waar zijn. Ik wil het eigenlijk ook niet weten. Ik heb me wel eens afgevraagd of ik er iets mee kan. Of ik deze eigenschap, wanneer het dat is, kan verdiepen. Zodat ik dingen in gang kan bren-

gen. Stel dat ik me heel erg concentreer op de gedachte dat ze iets tegen mij gaat zeggen. En zij dat vervolgens ook echt doet. Maar ja, zover ben ik dus nog nooit gekomen. Maar ik zal een ander voorbeeld geven van wat mij is overkomen. Geen wereldnieuws, maar wel iets dat anderen dan toeval noemen. Waar ikzelf toevallig niet in geloof. Omdat het ál te toevallig is. En wat mij dan toevallig ook nog met enige regelmaat overkomt, in afwisselende gebeurtenissen. Op zekere keer vond ik in een doos een oude reiswekker die vele jaren niet was gebruikt. Ik kreeg die weer aan de praat, waarna ik hem op de juiste tijd wilde instellen. Dat bleek echter niet nodig te zijn. De wijzers gaven exact de juiste tijd aan, zonder daar nog iets voor gedaan te hebben. En het was echt geen radiografisch gestuurde. Misschien toch wel een telepathisch gestuurde? Ook geen goede zin in feite, omdat niet de wekker enige wilskracht had. Die was het lijdend voorwerp. En ik zou dan de besturing zijn. De wekker lijdend, ikzelf leidend. Maar de wekker leed er allerminst onder. Hij wekte bij mij weer vele gedachten op. Nog maar een paar dagen geleden stond ikzelf er even bij stil toen mij opviel dat hij nog steeds op tijd loopt. Hoewel het haarschuifje bij mij voor een verrassing zorgt, verschuift er verder niets in de situatie. Ook ikzelf niet. Alleen de tijd schuift op, zonder dat er noodzakelijke dingen bij ons gebeuren. Want noodzaak is er, maar geen durf.

De trein gaat door, de tijd gaat door. Het zal ongeveer vijftien of twintig minuten later zijn gerekend vanaf de start, wanneer er weer iets gebeurt. Het woord 'weer' kan suggereren dat het maar door blijft gaan, maar aan de hand van alles wat ik al schreef mag duidelijk zijn geworden dat dit niet zo is. Maar na het haarschuifje gebeurt er wel weer iets. En je zou bijna daarbij je adem inhouden, wanneer er zo weinig beweging in de zaak zit. Het meisje legt namelijk het boek neer. Ze

legt het naast zich neer, en dan kijkt ze ontspannen uit het raam. Of heet zoiets dóór het raam? Ik weet niet hoelang, maar geruime tijd. Natuurlijk kijkt ze naar de verkeerde kant, en niet naar mij. Ik zie nu ondanks de afstand dat het boek inderdaad een damesroman is. Opnieuw stel ik mezelf de vraag of ik een concept smoes zal gaan toepassen, waarvan ik er eerder al een noemde. Het antwoord is nee. Maar ik had... Ik had kunnen vragen: 'Is het een spannend boek?' Al dient opgemerkt te worden dat elke actie ook nadelig kan zijn. Bijvoorbeeld doordat ze geen antwoord teruggeeft. En/of mij boos aankijkt. Dan weet je wel waar je aan toe bent. Maar wil je zoiets? Het meisje ziet er echter niet uit als een meisje dat boos kan worden. Ze pakt nu ook even de onderkant van haar jurk vast, en strijkt daar een keer argeloos overheen. Dan strekt ze haar ledematen als een zojuist ontwaakte poes. Misschien heeft ze wel de gehele nacht doorgewerkt aan haar geheime missie, en is daardoor verstijfd en moe. Maar ze ziet er eerlijk gezegd niet moe uit. Dan denk ik weer verder door over haar missie, of die nu al dan niet geheim is. Want stel je nu eens voor dat ze precies dezelfde missie heeft als ik. Dat zou weer toevallig zijn, maar ook zeker niet onmogelijk. Ik vind het ook nog steeds bijzonder dat ze daar zit. Ik had zo gehoopt dat ik een leuk meisje zou zien in de trein, en het gebeurde zo. Weliswaar dacht ik aan meerdere meisjes, maar ik doe het heel graag met haar alleen. Met het grootste genoegen. Maar straks stapt ze gelijk met mij uit, en gaat ook naar het evenement. Blijf ik dan nog steeds zo gesloten, zo geremd? Of durft Jan dan opeens wél op haar af te stappen om haar aan te spreken? In dat geval zou ik het dan ook nu moeten doen. Het meisje heeft het buiten wel weer gezien. De roman lokt. Heerlijk wegdromen over de liefde. Over een stille aanbidder op papier. Een wat al te stille aanbidder die toevallig bijna naast haar zit! Bijna...

Die in zijn aanbedding wel heel intens is, maar zich niet durft te uiten. Een stille aanbidder die met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid een jaar, of anderhalf jaar ouder is. Maar achterloopt in hoe hij daarmee zou kunnen omgaan. Waar komt eigenlijk zo'n benaming vandaan: 'Stille aanbidder?' Zou dat een zo vaak voorkomend verschijnsel zijn dat hij daardoor zijn oorsprong vond? Zouden er velen zijn zoals ik? Die in stilte aanbidden? Omdat ze niet meer durven te doen? Dat is ronduit zielig. Nog veel en veel meer natuurlijk wanneer ik toch de enige praktiserende stille aanbidder ben. Alhoewel, is het woord praktiserend wel van toepassing op stilte eigenlijk? Thuis bidden we in stilte voor de maaltijd. En danken we in stilte erna. Dat vinden we gewoon. Maar wat ik nu doe vind ik bar ongewoon. Dat ik haar in alle stilte verschrikkelijk zit te aanbidden. Danken in stilte doe ik nog net niet, want daar vind ik geen reden toe. Ja, als het nu allemaal vlot gelopen was. Maar ondanks (waar ook dank inzit) dat ik blij ben haar aangetroffen te hebben, bezorgt dat me enorm veel gepieker en frustratie. En daar ben ik allerminst dankbaar voor. Laat er eerst maar eens iets uit de bus komen. Of de trein. Voordat we gaan danken in stilte. Of eigenlijk is dat misschien ook weer niet juist geformuleerd. Dat hangt af van het verloop. Ik bedoel: als zij het is die uit de trein komt, hoe verloopt het dan verder. Ik had het daar zo-even al over. Het staat nagenoeg wel vast dat ze de trein een keer zal verlaten. Koortsachtig ga ik daarover nadenken. Ze kan misschien al een halte eerder uitstappen! Dan ben ik haar kwijt! Wat dan? Er achteraan gaan? Op zich vind ik dat geen enkel probleem. Bij het feest dat het met haar kan gaan worden kan geen evenement tegenop. Mits ik dan nog op tijd moedig wordt. Een echte man. Gebeurt dat niet, dan raak ik haar ergens kwijt, en ben ikzelf op een onbestemde plek. Maar het is zeker dat ze ergens uitstapt. Er zijn drie mogelijkheden.

- 1. Ze stapt eerder uit.*
- 2. Ze stapt op hetzelfde moment uit.*
- 3. Ze stapt pas later uit.*

Ik zweet nu echt, het water druppelt van mijn gezicht en komt terecht op mijn shirt. Ik kijk naar het meisje, of zij ook druppelt. Ik neem niets waar. Zweten meisjes minder misschien? Of zelfs helemaal niet? Opnieuw kijk ik nog eens goed. Ik zie geen natte plekken. Niet op haar gezicht, en ook niet op haar jurk. Zelf pak ik drinken uit mijn tas, en veeg ook mijn gezicht af. Als ik een slok drinken neem, let ik weer op haar. Maar nog steeds kijkt ze niet naar me.

De trein gaat alsmaar verder, de tijd vliegt voorbij, en ik doe niets. In de basis kom ik tot de conclusie dat ik sowieso moet uitstappen waar zij dat doet. Ongeacht of dat eerder, dan wel later is. Maar dat houdt tevens de verplichting in dat ik contact met haar moet zoeken. Anders heeft het geen zin. Maar weer is er dan die vraag waarom ik dat dan niet nu doe. Wanneer ik het straks wel doe, waarom dan niet nu? Ik pieker me echt suf. Een tweede conclusie is dat ik haar adres moet hebben. Misschien dat je je afvraagt waarom ik het over aanbidden heb, en waarom ik er zo van overtuigd ben dat zij de ware voor mij is. En misschien kan ik dat niet zo goed uitleggen. Maar ik vermoed dat toch eigenlijk iedereen dat gevoel zou moeten kennen. Kijk, jij leest over het meisje, maar ik zie haar bij me. Ik voel haar aanwezigheid. Ze ziet er overweldigend lief uit. Ze is bloedmooi. Ze is netjes gekleed. Ze is gewoon innemend, in letterlijke zin. Ze neemt bezit van mij. Voor mij is er geen twijfel mogelijk. En ik heb geen keuze. Dat ze mij niet ziet zitten geldt in letterlijke zin. In figuurlijke zin is dat vooralsnog onzeker. Waarom kijkt ze niet naar me? Ik noemde al mo-

gelijkheden. Maar indien ik zelf zo dom bezig ben, zou er dan niet ook bij haar een bepaalde tekortkoming aan de orde kunnen zijn? Of misschien zelfs dezelfde!

Hoewel ik er aldoor over pieker dat ik geen actie durf te ondernemen en daar heel grote zorgen over heb, is het ook zo dat er een bepaalde serene situatie aan de orde is. Dat is nogal tegenstrijdig met elkaar. Maar het serene ervan om vlakbij haar te zijn en van haar schoonheid te mogen genieten ondanks die zorgen, geeft me ook een goed gevoel. Daardoor stel ik het een en ander ook makkelijker uit denk ik. Schreef ik eerder dat ze bloedmooi is, kom ik daar tot op zekere hoogte nu op terug. Want bloed is niet mooi. En je ziet dat liever niet. Hemels mooi is in feite ook geen goede omschrijving. Niemand weet hoe het er daar uitziet. Dat neemt niet weg dat die vergelijking wel zou kunnen opgaan, alleen: je weet het niet. Volgens mij is daar niemand, omdat dat pas bij de wederopstanding gebeurt indien je daarin gelooft. Al is het wel zo dat daar geen tijd geldt. Misschien hebben er in de hemel al dingen plaatsgevonden die op aarde nog niet aan de orde zijn gekomen. Maar in elk geval is er dan niemand hier komen vertellen hoe het er daar uitziet. Het meisje, mijn meisje, is excellent mooi. Ze is van een ongeken­de schoonheid. Ja, dat is ze: van een *ongekende* schoonheid. Ik besluit om dat later te gaan opschrijven, dus ik moet het onthouden. Maar ik bedenk me, en doe het direct. Ik heb een agenda bij me. Daar schrijf ik het in op, bij deze dag. Ik blijf aldoor mijn blik op haar richten. Ze bemerkt het immers toch niet. Ik word onweerstaanbaar tot haar aangetrokken. Gold dat maar in letterlijke zin! En in mijn fantasie zie ik twee enorm grote magneten in hoefijzervorm. De ene magneet stelt zij voor, en de andere ikzelf. Op een onverhoeds moment komen ze iets dichter bij elkaar, en bam! – voor altijd en eeuwig

aan elkaar gekoppeld. De vonken springen eraf. Een enorm spanningsveld tussen ons twee. Maar een zalig spanningsveld. We zullen voor altijd één zijn. Terwijl ik dit denk stijgt er een loomheid in mij op, waardoor ik bang word dat ik wel eens zou kunnen indommelen. Precies datgene waarover ik vanmorgen al had gedacht. Man, wat is het warm! Daarbij staat ook nog de volle zon op het raam naast mij. Heeft zij het niet warm? En weer die vraag: zweet zij niet? Ik heb nog niet gezien dat ze haar gezicht afveegde. Ik heb haar zelfs nog niet zien drinken. Alles bij elkaar genomen gaan deze zaken nu bijna mijn vermoeden bevestigen dat ze een buitenaards wezentje is. Een onwezenlijk mooi buitenaards wezentje, dat wel. En geen marsmannetje natuurlijk. Of marsvrouwetje in haar geval. En dat gerekend naar de denkbeelden die wij mensen ons daarbij maken. Dat wil zeggen: de meesten. Want mij hoor je niet zo denken, haha. We zullen echt nooit wezens van Mars zien. Dus dat is in dezelfde lijn als met de Hemel. We weten niet hoe Mars eruitziet, ook al denken velen van wel. We weten niet of er leven op is. En indien ja, weten we niet hoe dat leven eruitziet. En dat is maar beter ook. We weten al veel teveel. Het meisje leest alsof ze nog een uitgebreid dossier uit haar hoofd moet leren, voordat ze straks uitstijgt om in de rechtbank haar pleidooi te gaan houden. Of haar geheime missie voltooien. Ik denk dat wanneer de trein niet zoveel lawaai zou maken ik haar zou kunnen horen lezen. Het komt wel saai over. Zou ze spelen met een behendigheidsspelletje, zou dat meer leven in de brouwerij brengen. Nu ja, in trein dus. Zo'n plastic speeltje met een doolhof erin. Waar je kleine kogelvormige bolletjes doorheen moet laveren. Dat zou ze niet geluidloos redden, en ze zou daarbij ook meer bewegen. Toch zag ik haar al wel een keer haar benen verwisselen. Bij aanvang was haar rechterbeen over haar linkerbeen geslagen. Nu is dat omgekeerd. Misschien sliepen haar be-

nen op een ander tijdstip dan zijzelf het wilde. Bij die wisseling van de wacht zag ik hoe rood de plekken waren die daarbij bloot kwamen te liggen. Zoals je dat bijvoorbeeld ook aan de binnenzijde van je hand ziet indien je daarmee lang op een hard voorwerp hebt gesteund. Haar been had weliswaar niet te maken met een hard voorwerp, maar met een tweelingbeen. Maar met deze temperatuur laat ook dat zijn afdruk achter voor onbepaalde tijd. Later zou ik nog een handtas van haar gewaarworden, die links naast haar stond, en met een op een ouderwetse theepot gelijkende vorm niet al te mooi van model is eigenlijk.

Hoewel het ook al niet mijn sterkste kant is maak ik een berekening. Er is nu bijna een half uur verstreken met haar in mijn nabijheid. En vrijwel die gehele tijd bleef ik naar haar kijken. Ik heb enkel een keer in mijn tas gegraaid, ik heb mijn gezicht afgeveegd, een notitie gemaakt, en een paar keer naar buiten gekeken. Maar zelfs toen ik dronk keek ik naar haar. Daarom denk ik dat ik hooguit enkele minuten niet naar haar keek. In mijn berekening kom ik daarbij uit op hooguit tien minuten van afdwalen, gerekend op het geplande traject dat ik heb te gaan. Maar waarvan nu niets meer zeker is. Een zekerheid die ik al langer dan vandaag ken, namelijk dat je nergens zeker van kunt zijn. Maar ervan uitgaand, zou het erop neerkomen dat ik dan aan het einde van de rit ongeveer 95 minuten naar haar heb gekeken! Dat lijkt misschien lang. Maar wat is zoiets nu op een mensenleeftijd, indien dat leven niet bovengemiddeld verloopt.

Net wanneer je het absoluut niet meer verwacht gebeurt het toch. Mijn meisje legt opnieuw haar boek terzijde. Ik meen op te merken dat ze een keer stevig inademt om vervolgens een diepe zucht te slaken. Puur afgaand op wat ik zie. En dan... kijkt ze naar me! Heel kort, maar ze

kijkt me aan. Met echter een heel neutrale uitdrukking. Ik weet niet goed of dat nog net iets verheven is boven uitdrukingsloos, maar ik denk het wel. En dan kies ik liever daarvoor. Is dat nu goed, die neutrale blik? Want het is inderdaad beter dan bijvoorbeeld een afkeurende of minachtende blik. Waar helemaal geen reden toe zou zijn, maar een bepaald slag minder empathische mensen, die er velen zijn, doen wel zo. Ik krijg het gevoel dat ze me wel naar waarde weet te schatten. Dat geeft me een warm gevoel dat prettiger is dan de warmte door de temperatuur. Nu lijkt er buiten veel te zien voor haar. Want het boek blijft liggen, en zij blijft vrijwel aldoor naar buiten kijken. Ze heeft het boek nog niet uit. Het ligt omgekeerd en opgevouwen naast haar. De roman over een stille aanbieder die vlakbij haar is.

De trein raast maar verder en verder, de tijd tikt door. Maar mijn meisje heeft genoeg gekregen van het boek. Waarbij ik me wel iets kan voorstellen. Met een stille aanbieder schieten de zaken niet op. Als zo'n persoon hardop zou bidden:

'Ik aanbid u zo zeer mijn liefste,'

dan zou je kunnen antwoorden:

'O, ik u ook mijn lief, trouw alstublieft met mij.'

Dan kun je naar de burgerlijke stand gaan om die hele vervelende stille periode af te sluiten. Maar nu kan dat niet. Het boek kan niet gesloten worden. Ze moet erin doorlezen. In de hoop, waarvan ze haast wel weet dat die ijdel is, dat de stilte toch doorbroken gaat worden. Maar zichzelf zou toch ook de eerste stap kunnen zetten? En haar eerste woordjes zeggen tegen mij?

*'O mij liefste Jan, u bent mijn alles.
Ik bemin u zozeer dat ik er niet meer door kan slapen.
Reeds drie weken lang deed ik geen oog dicht vanwege u.
Enkel vluchtig tijdens het noodzakelijke knippen.
Hoe zou ik verder kunnen zonder u.
Zeg me dat u ook mij bemint.
Zeg het me nu, allerliefste Jan.
Ik weet weliswaar niet of u Jan heet, maar daar gok ik op.
Want die jongen uit het boek heet Edward.
En zo wilt u vast niet heten.
En nog veel minder zult u op hem willen lijken.
U, o liefste Jan, bent hemels.
En Edward is aards.
Kom, omhels mij, en kus mij.
Laat me nooit meer los.
Blijf voor altijd bij me!'*

Die woordjes zou ze toch kunnen zeggen, zichzelf! Ziet ze dan niet hoe ik worstel met mijn probleem? Voelt ze dat niet aan? Zij zou me ervan kunnen verlossen. Door die paar verlossende woordjes hierboven te uiten tot mij. Of woordjes van gelijke strekking. Waarom doet ze dat dan niet? Het zou toch toeval zijn als ze precies hetzelfde euvel kent als ik. Daar zit niemand op te wachten. Daar wordt je niet blij van, daar val je stil door. Maar er komt geen woord uit haar lieve mondje. Wie weet hoe toch ook zichzelf nu worstelt met haar gevoelens. Dan worstelen we beiden met dezelfde gevoelens. En het rare daarbij zou zijn dat die gevoelens zouden verdwijnen, zouden oplossen, indien we het van elkaar zouden weten. En daar ook ligt weer net het probleem. We, zo zal ik het nu maar zeggen in meervoud, kunnen ze geen van

beiden uiten. Het is een vicieuze cirkel. Opgemerkt dient nogmaals te worden dat ik niet weet of ze ook hartstochtelijke gevoelens voor mij koestert. Het blijven allemaal overpeinzingen. Ik kan denken dat ze me nauwelijks een blik gunt, maar ik durf ook niets tegen haar te zeggen. In theorie is het goed mogelijk dat ze me desalniettemin leuk vindt. Omdat het er bij haar immers op dezelfde wijze aan toe kan gaan als bij mij. Er schiet me alweer een gedachte te binnen. De plaatsen voor de plek waar wij zitten zijn allemaal leeg. Als dat al zo was toen zij instapte, wat ik niet weet, zou ze expres doorgelopen zijn in de trein. Mogelijk omdat ze zo'n rustig mogelijke plek wilde bemachtigen. Ver weg van al het aards gedruis. Of tenminste zoveel mogelijk gedruis. Want het aards gedruis der trein ontloopt je natuurlijk niet indien je daarmee reist. Maar daar zit wat in, dat ze het aards gedruis wilde ontlopen. Want zij is natuurlijk, om toch maar eenmaal die aardse term te gebruiken: hemels. En bovendien verdiept in een boek met zware leerstof. Over een stille aanbieder. Vermoedelijk dan. Mij dit alles bedenkend vraag ik me verder af hoe ze het dan heeft ervaren dat ik de rust in haar directe omgeving kwam verstoren. Ook al deed ik dat in alle stilte. Maar toch, ik heb in mijn tas gerommeld en ging enkele malen verzitten doordat mijn broek aan mijn gat kleefde. Waarbij dat verzitten overigens geen oplossing bood, hetgeen ik had kunnen verwachten. Mijn meisje zelf ging ook enige malen verzitten. Hetgeen niet was omdat haar broek aan gat kleefde natuurlijk. Maar haar jurk waarschijnlijk wel. Was ze overeind gekomen, dan had ik dat misschien ontdekt. Maar ze kwam niet overeind. Mijn gedachten gaan door. Ik vraag me af of ze het vreemd vond dat ik bij haar kwam zitten. Terwijl ik lege plekken gepasseerd was. Maar indien, dan zou ze moeten bedenken dat ik ook zo over haar zou kunnen denken, niet-